



REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA FINANCE

FINANČNA UPRAVA REPUBLIKE SLOVENIJE

Generalni finančni urad

Šmartinska cesta 55, p.p. 631, 1001 Ljubljana

T: 01 478 38 00

F: 01 478 39 00

E: gfu.fu@gov.si

www.fu.gov.si

POSEBNA UREDITEV
za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo
telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali
elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci
(Mini VEM, M1SS, MOSS)

Podrobnejši opis

SEPTEMBER 2019

KAZALO

1.0 SPLOŠNO O POSEBNI UREDITVI MINI VEM	3
2.0 OPREDELITEV TELEKOMUNIKACIJSKIH STORITEV, STORITEV ODDAJANJA IN ELEKTRONSKIH STORITEV	4
2.1 Telekomunikacijske storitve	5
2.2 Storitve oddajanja	5
2.3 Elektronsko opravljene storitve	6
2.3.1 Elektronska storitev opravljena prek telekomunikacijskega omrežja, vmesnika ali portala	8
2.3.2 Izvajalec storitev ponuja v restavraciji, hotelu, telefonski govornici, internetni kavarni... (domneve glede kraja prejemnika storitev)	9
2.3.3 Storitve opravljene prek fiksnega omrežja, prek mobilnih omrežij... (domneve glede kraja prejemnika storitev)	10
2.4 Druge (digitalno) opravljene storitve	11
2.5 Izpodbojnost domnev	11
3.0 REGISTRACIJA V POSEBNO UREDITEV	11
3.1 Registracija v posebno ureditev Unije	11
3. 2 Registracija v posebno ureditev izven Unije	13
4.0 DEREGISTRACIJA IZ POSEBNE UREDITVE	14
4.1 Deregistracija iz posebne ureditev Unije	14
4.2 Deregistracija iz posebne ureditev izven Unije	15
5.0 POSEBEN OBRAČUN DDV	15
5.1 Obračun DDV – posebna ureditev Unije	15
5.2 Obračun DDV – posebna ureditev izven Unije	17
5.3 Popravek posebnega obračuna DDV	17
6.0 PLAČILO DDV	17
7.0 ODBITEK DDV	18
8.0 VODENJE EVIDENC	19
9.0 KAZENSKE DOLOČBE	19
10.0 ELEKTRONSKO VROČANJE DOKUMENTOV	19
11.0 PRAVNE PODLAGE	19

1.0 SPLOŠNO O POSEBNI UREDITVI MINI VEM

S 1. 1. 2015 so se spremenila pravila glede določanja kraja obdavčitve pri opravljanju telekomunikacijskih storitvah, storitvah oddajanja ali elektronskih storitvah opravljenih osebam, ki niso zavezanci za DDV. Pravila za določanje kraja obdavčitve omenjenih storitev, ki so opravljene davčnim zavezancem, ostajajo nespremenjena.

S spremembo [Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1](#) sta od 1. januarja 2015 uveljavljeni dve posebni ureditvi za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci in jih opravljajo:

- davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije (širitev že uveljavljene ureditve – v nadaljevanju posebna ureditev izven Unije);
- davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje (nova ureditev – v nadaljevanju posebna ureditev Unije).

Prva ureditev omogoča davčnim zavezancem s sedežem zunaj Unije, ki opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno prebivališče v državi članici, da se jim ni treba registrirati v vsaki državi članici potrošnje, ampak se registrirajo za uporabo tega sistema le v eni državi članici. V tej državi članici identifikacije predlagajo poseben obračun DDV, kjer za vsako članico potrošnje navedejo, kakšna je obveznost iz naslova DDV v zvezi z zadevnimi storitvami.

Druga ureditev omogoča davčnim zavezancem, ki imajo sedež ali poslovno enoto v državi članici, vendar ne v državi članici, v kateri opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, da za te storitve obračunavajo DDV prek spletnega portala v državi članici, v kateri so identificirani za namene DDV. Ta sistem je neobvezen in pomeni ukrep poenostavitve po spremembi pravil o DDV glede kraja opravljanja storitev. Pred tem so bile tovrstne storitve obdavčene v državi članici izvajalca v skladu s splošnimi pravili, zdaj pa je kraj opravljanja v državi članici stranke. Tudi ta ureditev tem davčnim zavezancem omogoča, da se jim ni treba registrirati v vsaki državi članici potrošnje.

Za poenostavitev obveznosti davčnih zavezancev, ki delujejo v državah članicah, kjer nimajo sedeža, je vzpostavljena elektronska ureditev »mini vse na enem mestu«, v nadaljevanju mini VEM, in sicer za identifikacijo, deregistracijo in predložitev posebnega obračuna DDV.

Sistem mini VEM je na voljo davčnim zavezancem s sedežem v EU in davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v EU. Če sistema mini VEM ne bi bilo, bi se moral izvajalec omenjenih storitev registrirati v vsaki državi članici, v kateri opravlja storitve za svoje stranke.

Z namenom razbremenitve podjetij z majhnim obsegom čezmejno opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev je s 1. 1. 2019 uveden prag v višini 10.000 evrov prometa, do katerega lahko izvajalec storitev s sedežem ali stalnim oziroma običajnim prebivališčem v Sloveniji za dobavo storitev končnim potrošnikom v druge države članice uporablja pravila o kraju obdavčitve v skladu z ZDDV-1 (več o tem v poglavju 3.1.1).

Sistem mini VEM je za davčne zavezance neobvezen. Če se davčni zavezanec odloči za uporabo sistema mini VEM, ga mora uporabljati v vseh zadevnih državah članicah. Sistema ni mogoče izbrati za posamezno državo članico. Navedeno pomeni, da davčni zavezanec, ki je

registriran za sistem mini VEM v Sloveniji (država članica identifikacije), prek navedenega sistema elektronsko predloži četrtletne posebne obračune DDV, v katerih so navedeni podrobni podatki o telekomunikacijskih storitvah, storitvah oddajanja in elektronskih storitvah, opravljenih v drugih državah članicah (državah članicah potrošnje) osebam, ki niso davčni zavezanci, skupaj z dolgovanim DDV. Država članica identifikacije nato preko varnega komunikacijskega omrežja posreduje te obračune skupaj s plačanim DDV ustreznim državam članicam potrošnje.

V zvezi z obema ureditvama je treba ločevati med pojmom »država članice identifikacije« in »država članice potrošnje«.

Država članice identifikacije je država članica, v kateri je davčni zavezanec registriran za uporabo sistema mini VEM ter v kateri predloži obračun DDV in plača DDV, dolgovan v državah članicah potrošnje.

Država članica potrošnje je država članica, v kateri davčni zavezanec opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci.

Davčni zavezanec po posebni ureditvi izven Unije je podjetje (družba, partnerstvo ali samostojni podjetnik), ki nima sedeža svoje dejavnosti ali stalne poslovne enote v Uniji in ni registrirano oziroma zanj ne velja kakršna koli druga obveznost identifikacije za namene DDV v Uniji. Davčni zavezanec lahko prosto izbere svojo državo članico identifikacije, kar pomeni, da je lahko država članica identifikacije tudi država članica potrošnje, torej lahko uporablja sistem mini VEM za obračun in plačilo DDV za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravlja za stranke v državi članici identifikacije.

Davčni zavezanec po posebni ureditvi Unije je podjetje (družba, partnerstvo ali samostojni podjetnik), ki ima sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto na ozemlju Unije. Država članica identifikacije mora biti država članica, v kateri ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti ali svojo poslovalnico. Davčni zavezanec ne sme imeti sedeža svoje dejavnosti ali poslovne enote v državi članici potrošnje. Navedeno ureditev lahko v Sloveniji uporablja le davčni zavezanec, ki ima sedež ali poslovno enoto v Sloveniji in opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve znotraj Unije osebam, ki niso davčni zavezanci in nimajo sedeža ali bivališča v Sloveniji. Davčni zavezanec te ureditve ne more uporabljati za dobave, ki jih je opravil v Sloveniji. Če prijavi uporabo te posebne ureditve, mora vse obveznosti po tej ureditvi izpolnjevati v Sloveniji za tekoče koledarsko leto in še dve naslednji koledarski leti.

Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev, nima pravice do odbitka DDV, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV na podlagi zahtevka.

2.0 OPREDELITEV TELEKOMUNIKACIJSKIH STORITEV, STORITEV ODDAJANJA IN ELEKTRONSKIH STORITEV

Da bi lahko določili, katere storitve je treba obdavčiti v državi članici prejemnika, je bistveno opredeliti telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronsko opravljene storitve. Na spletni strani Evropske komisije so objavljena »Pojasnila o spremembah DDV v EU glede kraja opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, ki začnejo veljati leta 2015 - Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 1042/2013« na naslednji povezavi: [Izvedbena uredba Sveta \(EU\) št. 1042/2013](#).

2.1 Telekomunikacijske storitve

Telekomunikacijske storitve pomenijo storitve v zvezi s prenosom, oddajanjem ali sprejemanjem signalov, besed, slik in zvoka ali kakršne koli informacije po žičnih, radijskih, optičnih ali drugih elektromagnetnih sistemih, vključno s povezanim prenosom ali dodeljevanjem povezane pravice do uporabe zmogljivosti za takšen prenos, oddajanje ali sprejemanje, vključno z zagotavljanjem dostopa do globalnih informacijskih omrežij.

Telekomunikacijske storitve v smislu člena 24(2) [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) zajemajo zlasti naslednje:

- fiksne in mobilne telefonske storitve za prenos in preklapljanje glasu, podatkov in videa, vključno s telefonskimi storitvami z video komponento (videofonske storitve);
- telefonske storitve prek interneta, vključno z videotelefonijo prek internetnega protokola (VoIP);
- telefonski predal, čakanje na klic, posredovanje klica, identifikacijo klicatelja, trismerno klicanje in druge storitve upravljanja klicev;
- storitve osebne klica;
- storitve zvočnih in besedilnih sporočil;
- telefaks, telegraf in teleks;
- dostop do interneta, vključno s svetovnim spletom;
- zasebne omrežne povezave, ki zagotavljajo telekomunikacijske zveze izključno za odjemalčevo uporabo.

Telekomunikacijske storitve v smislu člena 24(2) [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) ne zajemajo naslednjega:

- elektronsko opravljenih storitev;
- storitev radijskega in televizijskega oddajanja (v nadaljnjem besedilu: storitve oddajanja).

2.2 Storitve oddajanja

Storitve oddajanja vključujejo storitve oddajanja avdio in avdiovizualnih vsebin, kot so radijski in televizijski programi, ki jih ponudnik medijskih storitev, ki je hkrati nosilec uredniške odgovornosti, prek komunikacijskih omrežij ponuja širši javnosti, ki jih lahko sočasno gleda ali posluša na podlagi programskega sporeda.

Definicija storitev radijskega in televizijskega oddajanja je ozka in pokriva samo storitve, ki vključujejo avdio in avdiovizualne vsebine, ki jih zagotavlja ponudnik medijskih storitev, ki zanje tudi uredniško odgovarja. Definicija pokriva tudi distribucijo radijskih in televizijskih programov preko elektronskih omrežij, kot je npr. internet, vendar samo, če oddajanje poteka istočasno kot njihov prenos ali ponoven prenos preko radijskega ali televizijskega omrežja.

Storitve oddajanja zajemajo zlasti naslednje:

- radijske ali televizijske programe, ki se prenašajo ali ponovno prenašajo prek radijskega ali televizijskega omrežja;
- radijske ali televizijske programe, ki se distribuirajo prek interneta ali podobnega elektronskega omrežja (pretakanje IP), če se oddajajo sočasno s prenosom ali ponovnim prenosom teh programov prek radijskega ali televizijskega omrežja.

Storitve oddajanja ne zajemajo:

- telekomunikacijske storitve;
- elektronsko opravljene storitve;

- ponudba informacij o posameznih programih na zahtevo;
- prenos pravic oddajanja ali prenašanja programov;
- dajanje tehnične opreme ali prostorov za sprejemanje programa v najem;
- radijske ali televizijske programe, ki se distribuirajo prek interneta ali podobnega elektronskega omrežja (pretakanje IP), razen če se oddajajo sočasno s prenosom ali ponovnim prenosom teh programov prek radijskega ali televizijskega omrežja.

Primer: Davčni zavezanec zagotavlja premijske športne programe, za katere je uredniško odgovoren. Smatra se, da gre za opravljanje storitev oddajanja. Takšne storitve so lahko v nekaterih državah članicah obdavčene z nižjo davčno stopnjo.

Primer: Če pravico do dostopa istih kanalov zagotovi izvajalec, ki to pravico kupuje na debelo ter nato posreduje signale in nima nobene uredniške odgovornosti glede zagotovljene vsebine, se smatra, da izvajalec opravlja elektronske storitve, za katere se uporabi standardna stopnja.

2.3 Elektronsko opravljene storitve

Elektronsko opravljene storitve iz [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) vključujejo storitve, ki se opravljajo s pomočjo medmrežja ali elektronskega omrežja in katerih lastnosti omogočajo, da se v veliki meri opravljajo avtomatizirano in z minimalnim človeškim posredovanjem in v odsotnosti informacijske tehnologije ne bi mogle obstajati.

Elektronsko opravljene storitve zajemajo predvsem naslednje:

- dobavo digitaliziranih proizvodov na splošno, vključno s programsko opremo ter njenimi spremembami oziroma nadgradnjami;
- storitve, ki omogočajo ali podpirajo navzočnost podjetij ali posameznikov na elektronskem omrežju, kot je na primer spletišče ali spletna stran;
- storitve, ki jih računalnik avtomatsko ustvari s pomočjo medmrežja ali elektronskega omrežja kot odziv na prejemnikov posamičen vnos podatkov;
- prenos, proti plačilu, pravice do prodaje blaga ali storitve na spletni strani, ki deluje kot spletni trg, kjer potencialni kupci s pomočjo avtomatiziranega postopka posredujejo ponudbe in kjer sta stranki z elektronsko pošto, ki jo samodejno ureja računalnik, uradno obveščeni o prodaji;
- internetne pakete informacijskih storitev (ISP), v katerih telekomunikacijska sestavina predstavlja pomožen in podrejen del (torej paketi, ki ponujajo več od samega dostopa do medmrežja in zajemajo druge elemente, kot so vsebinske strani z dostopom do novic, vremenskih napovedi ali turističnih informacij; spletne igre; posredovanje spletišč; dostop do spletnih razprav in podobno);
- spletna ponudba, spletno gostovanje, vzdrževanje programov in opreme na daljavo:
 - posredovanje spletišč in spletnih strani;
 - avtomatizirano spletno vzdrževanje programov na daljavo;
 - upravljanje sistemov na daljavo;
 - spletno skladiščenje podatkov, pri katerem so posamezni podatki shranjeni in iskani elektronsko;
 - spletna dobava prostora na disku na zahtevo;
- dobavo programske opreme in njeno posodabljanje:
 - dostop do spletne programske opreme ali prenos spletne programske opreme (vključno s programi za javna naročila/računovodstvo in protivirusnimi programi) ter njihove posodobitve;
 - preprečevalci prikaza oglasov (programska oprema za onemogočanje prikazovanja oglasov s pasico);

- gonilniki za prenos podatkov, kot je programska oprema, ki deluje kot vmesnik med računalniki in zunanjo opremo (na primer tiskalniki);
- avtomatizirana spletna namestitve filtrov na spletiščih;
- avtomatizirana spletna namestitve požarnih zidov;
- dobavo slik, besedil in informacij kot tudi dajanje baz podatkov na razpolago:
 - dostop do ali prenos namiznih tem;
 - dostop do ali prenos fotografskih ali slikovnih podob ali ohranjevalnikov zaslona;
 - digitalizirana vsebina knjig in drugih elektronskih publikacij;
 - naročnina na spletne časopise in revije;
 - spletni dnevnik in statistike spletišč;
 - spletne novice, prometna obvestila in vremenske napovedi;
 - spletni podatki, ki jih programska oprema avtomatično ustvari na osnovi določenega vnosa kupca, kot na primer pravni ali finančni podatki (zlasti stalno posodobljeni podatki o stanju na borzi);
 - nudenje oglasnega prostora, vključno z oglasi s pasico na spletiščih in spletnih straneh;
 - uporaba iskalnikov in internetnih imenikov;
- dobavo glasbe, filmov in iger, vključno z igrami na srečo in loterijo, kot tudi predvajanj in prireditev s področij politike, kulture, umetnosti, športa, znanosti in zabave:
 - dostop do ali prenos glasbe na računalnike in mobilne telefone;
 - dostop do ali prenos „jinglov“, odlomkov, melodij zvonjenja ali drugih zvokov;
 - dostop do ali prenos filmov;
 - prenos iger na računalnike in mobilne telefone;
 - dostop do avtomatiziranih spletnih iger, ki so odvisne od interneta ali podobnih elektronskih omrežij, kjer so igralci na različnih geografskih lokacijah;
- opravljanje poučevanja na daljavo:
 - avtomatizirano učenje na daljavo, ki je odvisno od interneta ali podobnega elektronskega omrežja in katerega ponudba zahteva omejeno človeško posredovanje, ali nikakršnega, vključno z virtualnimi učilnicami, razen kjer se internet ali podobno elektronsko omrežje uporablja le kot orodje za komunikacijo med učiteljem in učencem;
 - delovni zvezki, ki jih učenci izpolnijo na spletu in so ocenjeni avtomatično, brez človeškega posredovanja.

Elektronsko opravljene storitve ne zajemajo:

- storitve oddajanja;
- telekomunikacijske storitve;
- blago, ko se naročilo in obdelava opravita elektronsko;
- CD-ROM-e, diskete in podobne fizične nosilce zapisa;
- tiskani material, kot so knjige, glasila, časopisi in revije;
- zgoščenke in avdio kasete;
- video kasete in DVD-ji;
- igre na CD-ROM-ih;
- storitve strokovnjakov, kot so odvetniki in finančni svetovalci, ki strankam svetujejo po elektronski pošti;
- storitve interaktivnega učenja, kjer učitelj posreduje vsebino programa preko interneta ali elektronskega omrežja, kot je na primer povezava z daljinskim dostopom;
- storitve fizičnega „off-line“ popravila računalniške opreme;
- storitve skladiščenja podatkov „off-line“;
- oglaševalske storitve, zlasti v časopisih, na plakatih in na televiziji;
- storitve telefonske pomoči uporabnikom;

- storitve poučevanja, ki vključujejo le učenje na daljavo, na primer tečaji po pošti;
- klasične dražbene storitve, odvisne od neposrednega človeškega posredovanja, ne glede na način podajanja ponudb.

2.3.1 Elektronska storitev opravljena prek telekomunikacijskega omrežja, vmesnika ali portala

Če se elektronsko opravljene storitve opravljajo prek telekomunikacijskega omrežja, vmesnika ali portala, na primer tržnice za aplikacije, se za namene uporabe člena 28 [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) domneva, da davčni zavezanec, ki sodeluje pri opravljanju teh storitev, deluje v svojem imenu, vendar za račun ponudnika teh storitev, razen če ta davčni zavezanec ponudnika ni izrecno navedel kot izvajalca storitev in je to razvidno iz pogodbenih dogovorov med strankami.

Da se šteje, da je davčni zavezanec izrecno navedel ponudnika elektronsko opravljenih storitev kot izvajalca teh storitev, morajo biti izpolnjeni naslednji pogoji:

- vsak davčni zavezanec, ki sodeluje pri opravljanju elektronsko opravljenih storitev, mora dati ali dati na voljo račun, v katerem so navedene te storitve in njihov izvajalec;
- v računu ali potrdilu, ki sta bila izdana ali dana na voljo prejemniku, morajo biti navedene elektronsko opravljene storitve in njihov izvajalec.

Navedena določba uvaja predpostavko, da davčni zavezanec, ki sodeluje pri opravljanju elektronskih ali internetnih telefonskih storitev, deluje v svojem lastnem imenu, vendar pa za račun ponudnika teh storitev.

Določba odraža pravno fikcijo, predpisano v 28. členu [Direktive Sveta 2006/112/ES](#), ki določa, da se šteje, kadar davčni zavezanec pri opravljanju storitev deluje v svojem imenu, vendar za račun druge osebe, da je prejel in opravil te storitve sam.

To pomeni, da se za vsako transakcijo v dobavni verigi med ponudnikom elektronskih storitev in končnim potrošnikom šteje, da je vsak »posrednik« (kot npr. kdor se ukvarja z zbiranjem spletne vsebine z namenom razpošiljanja uporabnikom ali je telekomunikacijski operater) sam prejel in opravil elektronsko ali telefonsko storitev.

Ta predpostavka se lahko ovrže samo, če je ponudnik storitev izrecno naveden kot izvajalec s strani davčnega zavezanca, udeleženega pri opravljanju storitev, to pa se odraža v pogodbenih dogovorih. Te zahteve mora izpolnjevati vsaka stran v dobavni verigi z namenom, da te strani ne zavede predpostavka.

Ponudnik storitev se smatra kot izrecno naveden kot izvajalec s strani davčnega zavezanca pod dvema pogojema:

1. račun, izdan ali dan na razpolago s strani vsake osebe, ki je udeležena pri opravljanju storitve, identificira zadevno storitev in njenega izvajalca ter
2. strankin blagajniški zapis ali potrdilo o prejemu identificira zadevno storitev in njenega izvajalca.

Davčnemu zavezancu, ki v zvezi z opravljanjem elektronsko opravljenih storitev odobri zaračunavanje stroškov prejemniku ali odobri opravljanje storitev oziroma določi splošne pogoje in podrobnosti dobave, ni dovoljeno izrecno navesti druge osebe kot ponudnika navedenih storitev.

Zgoraj navedeno se uporablja tudi, če se telefonske storitve prek interneta, vključno z videotelefonijo prek internetnega protokola (VoIP), opravljajo prek telekomunikacijskega omrežja, vmesnika ali portala, na primer tržnice za aplikacije, in pod enakimi pogoji, kot so določeni v navedenem odstavku.

Navedeno pa se ne uporablja za davčne zavezance, ki opravljajo samo obdelavo plačil v zvezi z elektronsko opravljenimi storitvami ali telefonskimi storitvami prek interneta, vključno z videotelefonijo prek internetnega protokola (VoIP), in ki ne sodelujejo pri njihovem izvajanju.

2.3.2 Izvajalec storitev ponuja v restavraciji, hotelu, telefonski govorilnici, internetni kavarni... (domneve glede kraja prejemnika storitev)

Telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ter elektronske storitve se običajno opravijo na daljavo in izvajalec storitve mora imeti možnost določiti lokacijo svoje stranke na enostaven način, tako da je DDV obravnava lahko avtomatizirana in predstavlja čim manj administrativnega bremena. Predvsem kadar gre za opravljanje storitev majhne vrednosti, istočasno pa za zelo veliko število transakcij, se pojavi potreba, da se z uporabo določenih predpostavk olajša praktična uporaba pravil, določenih v [Direktivi Sveta 2006/112/ES](#).

Ko so storitve opravljene na določeni lokaciji, prejemnik pa mora biti na tej lokaciji prisoten, se domneva, da ima prejemnik sedež na tej lokaciji.

Če izvajalec telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronsko opravljenih storitev navedene storitve ponuja na določeni lokaciji, na primer:

- v telefonski govorilnici,
- na točki dostopa do brezžičnega interneta,
- v internetni kavarni,
- v restavraciji ali
- v hotelski veži,

prejemnik pa mora biti na tej lokaciji fizično prisoten, da bi ta izvajalec zanj lahko opravil zadevno storitev, se za namene uporabe členov 44, 58 in 59a [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) domneva, da ima prejemnik sedež, stalni naslov ali običajno prebivališče v kraju, v katerem je ta lokacija, in da se storitev tam tudi dejansko uporablja in uživa.

Če je ta lokacija na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku, ki prevažata potnike v Uniji, se za državo, v kateri je ta kraj, šteje država, v kateri se je prevoz potnikov začel.

Predpostavka se uporablja za storitve opravljene davčnim zavezancem (B2B) in za storitve opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci (B2C).

Določba zajema vse tri vrste storitev, vendar je še zlasti pomembna za telekomunikacijske storitve, in sicer za telefonske klice (različne vrste telefonskih govorilnic) ali dostop do interneta (na WI-FI dostopni točki ali v internetni kavarni). Lahko pa bi se uporabila tudi pri določenih storitvah radijskega in televizijskega oddajanja ter pri elektronskih storitvah, npr. v situaciji, kjer delujejo igralni avtomati v lokalih z igralnimi avtomati, pivnicah, barih ali kjer se ponuja razvedrilo (igranje se opira na lokalne strežnike, npr. v kavarnah ali kioskih).

2.3.3 Storitve opravljene prek fiksnega omrežja, prek mobilnih omrežij... (domneve glede kraja prejemnika storitev)

Zaradi lažje določitve kraja opravljanja storitev se upoštevajo določene predpostavke v zvezi s storitvami, ki so opravljene prek fiksnega omrežja, prek mobilnih omrežij, z uporabo dekodirja ter storitve opravljene v drugih okoliščinah. Določba se uporablja samo za storitve opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci (B2C).

Kadar se telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronsko opravljene storitve opravljajo za osebo, ki ni davčni zavezanec:

- prek njenega fiksnega omrežja, se domneva, da ima prejemnik sedež, stalni naslov ali običajno prebivališče v kraju, v katerem je nameščeno fiksno omrežje;
- prek mobilnih omrežij, se domneva, da ima prejemnik sedež, stalni naslov ali običajno prebivališče v državi, identificirani z mobilno oznako države na kartici SIM, ki se uporablja za prejemanje navedenih storitev;
- ter je zanje potrebna dekodirna ali druga podobna naprava ali kartica za gledanje in se fiksno omrežje ne uporablja, se domneva, da ima prejemnik sedež, stalni naslov ali običajno prebivališče v kraju, v katerem se nahaja dekodirna ali druga podobna naprava, če ta kraj ni znan, pa v kraju, v katerega je bila kartica za gledanje poslana v uporabo;
- v drugih okoliščinah se domneva, da ima prejemnik sedež, stalni naslov ali običajno prebivališče v kraju, ki ga kot takšnega določi izvajalec na podlagi dveh ne nasprotujočih si dokazov.

Storitve opravljene preko fiksnega omrežja

Predpostavka za storitve, opravljene prek fiksnega omrežja, se nanaša na primere, kjer so storitve opravljene stranki prek fiksne zemeljske linije, povezane v zgradbo. Ker je to tudi kraj, kjer bo storitev uporabljena, se domneva, da je od tam tudi stranka.

Predpostavka pokriva katerokoli telekomunikacijsko storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ter elektronsko storitev, ki se izvede preko fiksne zemeljske linije. Obstajati mora povezava med fiksno linijo in zadevno stranko, ki kaže na to, da je stranka dejansko locirana na kraju, kjer je nameščena fiksna zemeljska linija. Takšen primer je fiksna zemeljska linija, ki je rezidenčna, torej da je inštalacija narejena za lastnika stavbe ali najemnika ali kaj podobnega.

Primer: Izvajalec opravi storitev preko fiksnega omrežja. Inštalacija fiksne linije je narejena v zgradbi, ki jo pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, uporablja za svoje aktivnosti. Predpostavka pa se ne uporablja za situacijo, kjer je fiksna zemeljska linija narejena za podjetje.

Storitve opravljene preko mobilnih omrežij

Predpostavka se nanaša na primere storitev, ko stranka (oseba, ki ni davčni zavezanec) uporabi SIM kartico za sprejem storitev, ne glede na to, ali so te storitve plačane vnaprej ali pa po dejanski uporabi. Država izdaje SIM kartice je ključna, saj se predpostavlja, da ima stranka tam sedež, svoj stalni naslov ali pa tam običajno prebiva.

Ta predpostavka pokriva vse tri vrste storitev, ker se preko mobilnega omrežja ne opravljajo samo telekomunikacijske storitve, ampak tudi storitve radijskega in televizijskega oddajanja ter elektronske storitve.

Predpostavka je še posebej uporabna v primeru vnaprej plačanega dobroimetja na SIM karticah, ker se takšno dobroimetje lahko uporabi za veliko več kot samo opravljanje telefonskih

klicev ali za dostopanje do interneta. Izvajalec storitve na podlagi dobroimetja ne more vnaprej vedeti, za kaj bo stranka uporabila to dobroimetje.

Digitalni produkti (ki bi lahko vključevali tudi radijsko in televizijsko oddajanje) se lahko dobavijo neposredno na telefon stranke s pošiljanjem SMS-a in v tem primeru pridobitev produkta ne zahteva dostopa do interneta. V tem primeru bo stranki na primer zaračunan nek osnovni znesek SMS (telekomunikacijska storitev) in dodatni znesek za pokritje plačila digitalnega produkta (možno storitev radijskega in televizijskega oddajanja ter elektronskih storitev).

V obeh primerih (vnaprej plačano dobroimetje in plačilo po dejanski uporabi) bo izvajalec lahko ovrgel predpostavko, če bo imel 3 ujemajoča se dokazna sredstva, ki bodo nakazovala, da ima njegova stranka sedež drugje.

V drugih okoliščinah se domneva, da ima prejemnik sedež, stalni naslov ali običajno prebivališče v kraju, ki ga kot takšnega določi izvajalec na podlagi dveh ne nasprotujočih si dokazov.

2.4 Druge (digitalno) opravljene storitve

Vsi drugi primeri opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ter elektronskih storitev, ki jih ne pokriva specifična predpostavka, spadajo pod zadnjo točko. V skladu s to določbo se predpostavlja, da je stranka locirana na kraju, ki ga izvajalec storitve prepozna na podlagi dveh ujemajočih se dokaznih sredstev.

Ta splošna predpostavka zagotavlja večjo gotovost izvajalcu storitve, ki je odgovoren za določanje, kje storitev obdavčiti. V primeru sporov z njegovo stranko bo na izvajalcu, da se odloči, kateri dve ujemajoči se dokazni sredstvi smatra za najbolj zanesljivi pri določanju lokacije njegove stranke. Samo davčni organ, ne pa stranka, bo lahko izpodbijala njegovo oceno in to samo v primeru, če obstajajo indici napačne uporabe ali zlorabe s strani izvajalca storitve.

Kot dokazno sredstvo lahko služi katerokoli komercialno relevantna informacija, kar omogoča zadostno fleksibilnost izvajalca, da na pravilen način določi lokacijo svoje stranke.

2.5 Izpodbojnost domnev

Vse predpostavke za določanje sedeža prejemnika storitev lahko zavrne izvajalec storitev, pod določenimi pogoji pa tudi davčni organ.

Izvajalec telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ter elektronskih storitev lahko izpodbije domnevo glede sedeža prejemnika na podlagi treh ne nasprotujočih si dokazov, iz katerih je razvidno, da ima prejemnik sedež, stalni naslov ali običajno prebivališče drugje.

Davčni organ pa lahko izpodbije domneve glede sedeža prejemnika storitev le, če obstajajo znaki nepravilnega ravnanja ali zlorabe s strani izvajalca. Obseg uporabe zavrnitve predpostavke s strani davčnega organa je omejen na situacije, kjer obstajajo indici napačne uporabe ali zlorabe s strani izvajalca storitev, predvsem zaradi zagotovitve pravne varnosti.

3.0 REGISTRACIJA V POSEBNO UREDITEV

3.1 Registracija v posebno ureditev Unije

Obrazec »Registracija v posebno ureditev Unije«, odda zavezanec, ki je identificiran za namene DDV v Sloveniji (vsi zavezanci, ki imajo sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto v

Sloveniji ter davčni zavezanci, ki so se morali identificirati za namene DDV v Sloveniji, vendar imajo sedež svoje dejavnosti ali stalne poslovne enote izven Slovenije) in opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci v državi članici. Tak davčni zavezanec ne sme imeti sedeža svoje dejavnosti ali stalne poslovne enote v državi članici potrošnje. Navedeno ureditev ne more uporabljati za dobave, ki jih opravlja v Sloveniji.

Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja na podlagi posebne ureditve začne. Prijavo mora davčni zavezanec posredovati v elektronski obliki preko portala [e-davki](#). Davčni organ za identifikacijo davčnega zavezanca uporabi identifikacijsko številko za DDV, ki mu je bila že dodeljena v zvezi z njegovimi obveznostmi po splošnih pravilih.

Če davčni zavezanec državi članici identifikacije sporoči, da namerava uporabljati eno od posebnih ureditev, se ta posebna ureditev uporablja od prvega dne naslednjega koledarskega četrletja. Če pa se storitve, ki jih pokriva ta posebna ureditev, prvič opravijo pred datumom, ko bi se moral davčni zavezanec identificirati, se posebna ureditev uporablja od datuma, ko so bile prvič opravljene, če davčni zavezanec državi članici identifikacije podatke o pričetku dejavnosti iz te ureditve sporoči najpozneje deseti dan meseca, ki sledi prvič opravljeni storitvi.

Primer: Davčni zavezanec opravi prvo storitev za osebo, ki ni davčni zavezanec, 1. marca. Če davčni zavezanec državo članico identifikacije o tem obvesti do 10. aprila, bo v posebno ureditev vključen od 1. marca, pri čemer bodo v to posebno ureditev vključene vse nadaljnjo opravljene storitve.

V prijavi mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, tržno ime družbe, če ga ima, državo, v kateri ima sedež, elektronski naslov, naslov spletne strani (URL), ime in priimek osebe za stike, telefonsko številko te osebe, številko IBAN, številko BIC in datum, ko bo začel opravljati telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve po posebni ureditvi.

Davčni zavezanec, ki uporablja navedeno ureditev ter ima stalne poslovne enote zunaj države članice identifikacije, na registracijskem obrazcu za vključitev v posebno ureditev Unije navede tudi identifikacijsko številko za DDV ali davčno številko ter imena in naslove vseh zadevnih stalnih poslovnih enot v drugih državah članicah.

Davčni zavezanec, ki je identificiran za namene DDV v drugi državi članici, vendar v tej državi članici nima sedeža (npr. identifikacija za prodajo blaga na daljavo), mora biti za ureditev Unije tudi zadevna identifikacijska številka za DDV vključena v registracijskih podatkih.

3.1.1 Prag 10.000 evrov in obveznost predložitve obrazca DDV-TBE

Če izvajalec storitev s sedežem, ali če nima sedeža, stalnim oziroma običajnim prebivališčem v Sloveniji, opravi storitve končnim potrošnikom v druge države članice v višini, ki ne preseže 10.000 evrov letnega prometa v tekočem ali predhodnem koledarskem letu, je kraj opravljanja storitev država članica sedeža izvajalca, torej Slovenija. Navedeno velja, če izvajalec storitev kumulativno izpolnjuje predpisane pogoje, in sicer:

- da ima sedež, ali če sedeža nima, stalno oziroma običajno prebivališče le v Sloveniji,
- da so storitve opravljene za končne potrošnike v drugih državah članicah Unije in ne v Sloveniji in

- da skupna vrednost tako opravljenih storitev brez DDV v tekočem ali predhodnem koledarskem letu ne presega zneska 10.000 evrov.

S tem je podjetjem omogočeno, da pri majhnem obsegu dobav zanje ne nastanejo dodatni stroški, povezani s spoštovanjem pravil glede DDV v drugih članicah potrošnje njihovih storitev, bodisi z uporabo posebne ureditve mini VEM bodisi z neposredno registracijo za namene DDV v vseh državah članicah potrošnje.

Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje za določitev kraja opravljanja storitev po izvajalcu, lahko za določitev kraja opravljanja storitev prostovoljno izbere obdavčitev po prejemniku. V tem primeru mora to pravilo uporabljati najmanj v tekočem in dveh naslednjih koledarskih letih. Če se davčni zavezanec odloči za uporabo pravil glede kraja opravljanja storitev v skladu z načelom države članice potrošnje, se mora za namene obračunavanja in plačevanja DDV bodisi identificirati za namene DDV v državi članici, kjer ima kupec sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče bodisi prijaviti davčnemu organu uporabo posebne ureditve mini VEM.

Če se davčni zavezanec odloči za uporabo pravil glede kraja opravljanja storitev v skladu z načelom države članice potrošnje, v registracijskem obrazcu za posebno ureditev (obrazec EU-M1SS-Reg) označi, da se je odločil za prostovoljno vključitev po šestem odstavku 30.c člena ZDDV-1.

Davčni zavezanec mora davčnemu organu poslati poročilo o skupni vrednosti opravljenih TBE storitev z DDV v predhodnem koledarskem letu po posamezni državi članici in izjavo o izpolnjevanju pogojev za določitev kraja obdavčitve teh storitev po izvajalcu v elektronski obliki najpozneje do 31. januarja tekočega leta za preteklo koledarsko leto. Poročilo in izjavo mora poslati v elektronski obliki, ki je dostopna v sistemu eDavki ([Obrazec DDV-TBE](#)).

Obrazec DDV-TBE predloži vsak davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji, ki opravlja storitve TBE končnim potrošnikom s sedežem, stalnim ali običajnim prebivališčem v drugih državah članicah, katerih znesek v preteklem koledarskem letu ni presegel 10.000 evrov, in sicer ne glede na to, ali je identificiran za namene DDV v Sloveniji ali ne (obveznost predložitve obrazca DDV-TBE je določena tudi za malega davčnega zavezanca).

Več v zvezi s poenostavitvijo glede določanja kraja obdavčitve je pojasnjeno na [naslednji povezavi](#), v poglavjih glede spremembe ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 77/18) in [Pravilnika o izvajanju ZDDV-1 – pravilnik](#) (Uradni list RS, št. 84/18).

3. 2 Registracija v posebno ureditev izven Unije

Obrazec »Registracija v posebno ureditev izven Unije« odda zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci v državi članici.

Davčni zavezanec po tej ureditvi je podjetje (družba, partnerstvo ali samostojni podjetnik), ki nima sedeža svoje dejavnosti ali stalne poslovne enote v Uniji in ni registrirano oziroma zanj ne velja kakršna koli druga obveznost identifikacije za namene DDV v Uniji. Zavezanec lahko prosto izbere svojo državo članico identifikacije, kar pomeni, da je lahko država članica identifikacije tudi država članice potrošnje, torej lahko uporablja sistem mini VEM za obračun in plačilo DDV.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, in za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da se ta ureditev ne more več uporabljati. Prijavo mora posredovati v elektronski obliki prek portala [e-davki](#).

Navedeno ureditev uporablja za vse telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravlja znotraj Unije.

V prijavi mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da ni identificiran za namene DDV znotraj Unije. Poleg tega pa še tržno ime družbe, če ga ima, državo v kateri ima sedež, ime in priimek osebe za stike, telefonsko številko te osebe, številko IBAN ali OBAN, številko BIC in datum, ko bo začel opravljati telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve po posebni ureditvi. Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, je dolžan davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.

Davčnemu zavezancu, ki nima sedeža znotraj Unije, davčni organ dodeli identifikacijsko številko za DDV (v predpisani obliki - EUxxxxxyyyz). O dodeljeni številki davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, obvesti v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

Davčni zavezanec, ki uporablja ureditev izven Unije, lahko svojo državo članico identifikacije spremeni kadar koli. V tem primeru gre za prostovoljno odjavo registracije, ki ji sledi registracija. Zato mora davčni zavezanec odjaviti registracijo v prejšnji državi članici identifikacije in v skladu z običajnimi pravili izvesti postopek registracije v novi državi članici identifikacije.

4.0 DEREGISTRACIJA IZ POSEBNE UREDITVE

4.1 Deregistracija iz posebne ureditev Unije

Davčni zavezanec lahko prostovoljno izstopi iz posebne ureditve Unije ali pa ga iz ureditve izključi država članica identifikacije. Glede na razloge za odjavo registracije ali izključitev se lahko davčnemu zavezancu za določeno obdobje prepove uporaba zadevne ureditve Unije ali izven Unije ali obeh.

Za izključitev iz posamezne ureditve mora davčni zavezanec državo članico identifikacije obvestiti vsaj 15 dni pred koncem koledarskega četrtertletja, ki je pred koledarskim četrtertletjem, v katerem namerava prenehati uporabljati posebno ureditev. Npr. če se davčni zavezanec želi odjaviti s 1. julijem, mora državo članico identifikacije o tem obvestiti pred 15. junijem.

Za izključitev iz posebne ureditve, davčni zavezanec preko portala [e-davki](#) izpolni in odda obrazec »Deregistracija iz posebne ureditve Unije«. Država članica davčnega zavezanca izključi iz posebne ureditve Unije s prvim dnevom koledarskega četrtertletja po dnevu, na katerega je bila odločitev o izključitvi poslana davčnemu zavezancu po elektronski poti.

Davčni zavezanec, ki preneha uporabljati posebno ureditev Unije, je dve koledarski četrtertletji izključen iz ureditve v vseh državah članicah v skladu s tretjim odstavkom 57. g člena [Uredbe Sveta \(EU\) št. 967/2012](#).

4.2 Deregistracija iz posebne ureditev izven Unije

Davčni zavezanec lahko prostovoljno izstopi iz posebne ureditve izven Unije ali pa ga iz ureditve izključi država članica identifikacije. Glede na razloge za odjavo registracije ali izključitev se lahko davčnemu zavezancu za določeno obdobje prepove uporaba zadevne ureditve Unije ali izven Unije ali obeh.

Za izključitev iz posamezne ureditve mora davčni zavezanec, državo članico identifikacije obvestiti vsaj 15 dni pred koncem koledarskega četrtertletja, ki je pred koledarskim četrtertletjem, v katerem namerava prenehati uporabljati posebno ureditev. Npr. če se davčni zavezanec želi odjaviti s 1. julijem, mora državo članico identifikacije o tem obvestiti pred 15. junijem.

Za izključitev iz posebne ureditve davčni zavezanec preko portala [e-davki](#) izpolni in odda obrazec »Deregistracija iz posebne ureditve izven Unije«. Država članica davčnega zavezanca izključi iz posebne ureditve izven Unije s prvim dnevom koledarskega četrtertletja po dnevu, na katerega je bila odločitev o izključitvi poslana davčnemu zavezancu po elektronski poti.

4.3 Kršitve

Na podlagi 58.b člena [Uredbe Sveta \(EU\) št. 967/2012](#), davčni zavezanec ostane izključen iz uporabe katerekoli posebne ureditve v vseh državah članicah osem koledarskih četrtertletij po koledarskem četrtertletju, v katerem je bil izključen, če je izključen, ker nenehno krši pravila. Šteje se da nenehno krši pravila, če:

- mu je država članica identifikacije za tri neposredno predhodna koledarska četrtertletja izdala opomine v skladu s 60.a členom [Uredbe](#) ter obračun DDV za vsako od teh koledarskih četrtertletij ni bil predložen v desetih dneh po tem, ko je bil opomin poslan;
- mu je država članica identifikacije za tri neposredno predhodna koledarska četrtertletja izdala opomine v skladu s 63.a členom [Uredbe](#) ter ni plačal celotnega zneska prijavljenega DDV za vsako od treh koledarskih četrtertletij v desetih dneh po tem, ko je bil opomin poslan, razen če preostali neplačani znesek znaša manj kot 100 EUR za vsako koledarsko četrtertletje;
- po zahtevku države članice identifikacije ali države članice potrošnje in en mesec po naknadnem opominu s strani države članice identifikacije ni dal na voljo v elektronski obliki evidenc iz členov 369 in 369.k [Direktive Sveta 2006/112/ES](#).

5.0 POSEBEN OBRAČUN DDV

5.1 Obračun DDV – posebna ureditev Unije

Davčni zavezanec mora davčnemu organu predložiti poseben obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje, ne glede na to, ali je opravil telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve ali ne.

Obračunsko obdobje zajema eno koledarsko četrtertletje, pri čemer prvo obdobje traja od 1. januarja do 31. marca, drugo od 1. aprila do 30. junija, tretje od 1. julija do 30. septembra, četrto pa od 1. oktobra do 31. decembra.

Obračun mora predložiti v 20 dneh po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša, in sicer v elektronski obliki prek sistema [e-davki](#). Rok za predložitev obračuna se ne spremeni, če je ta datum na konec tedna ali praznik. Roki za predložitev za vsako od navedenih obdobj so: 20. april, 20. julij, 20. oktober in 20. januar.

Davčni zavezanec posebnega obračuna DDV prek sistema mini VEM ne sme predložiti pred koncem obračunskega obdobja.

V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec navesti slovensko identifikacijsko številko za DDV in za vsako članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev v obračunskem obdobju brez DDV in skupni znesek pripadajočega DDV te države članice, razdeljenega po davčnih stopnjah. V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, navesti tudi uporabljene davčne stopnje in skupni znesek dolgovanega DDV v eurih.

Če država članica identifikacije, katere valuta ni euro, določi, da je treba obračun DDV predložiti v njeni nacionalni valuti, se ta določitev uporablja za obračune DDV vseh davčnih zavezancev, ki uporabljajo posebno ureditev. Če so bile storitve zaračunane v drugih valutah, davčni zavezanec pri izpolnjevanju obračuna DDV uporabi menjalni tečaj zadnjega dne davčnega obdobja v skladu s 366. členom [Direktive Sveta 2006/112/ES](#).

Na podlagi 60. člena [Uredbe](#), se zneski v obračunih DDV, predloženih po posebnih ureditvah, ne zaokrožujejo navzgor ali navzdol k najbližji celi denarni enoti. Prijavi in nakaže se natančen znesek DDV.

Evropska komisija na svoji spletni strani objavlja veljavne stopnje DDV v vsaki državi članici. Objavljene so standardne ter nižje stopnje DDV kot tudi stopnje DDV za dobave telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronsko opravljenih storitev:

[Stopnje DDV po posameznih državah članicah so zavezancem na voljo na spletni strani Evropske komisije.](#)

Če ima davčni zavezanec poleg stalne poslovne enote v Sloveniji eno ali več drugih poslovnih enot, iz katerih opravlja storitve, mora v posebnem obračunu DDV navesti še za vsako državo članico, v kateri ima poslovno enoto, skupno vrednost opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev po posebni ureditvi ter identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko te poslovne enote, razčlenjeno po državah članicah potrošnje.

Davčni zavezanec, ki ima poslovno enoto v državi članici, vse omenjene storitve, ki jih opravi za osebe, ki niso davčni zavezanci v tej državi članici, prijavi v domačih obračunih DDV zadevne poslovne enote in ne prek sistema mini VEM. To velja za storitve, ki jih opravijo poslovne enote davčnih zavezancev zunaj države članice in poslovne enote znotraj zadevne države članice. Ne velja pa za države članice, v katerih je davčni zavezanec registriran za DDV, vendar nima stalnih poslovnih enot.

Primer: Davčni zavezanec ima sedež v Avstriji ter stalni poslovni enoti v Franciji in Belgiji. Sedež opravlja telekomunikacijske storitve za posameznike v Franciji in Nemčiji. Stalna poslovna enota v Belgiji opravlja telekomunikacijske storitve za posameznike v Franciji in Nemčiji.

Davčni zavezanec prijavi opravljene storitve v Nemčiji v posebnem obračunu DDV, predloženem prek sistema mini VEM v Avstriji, storitve, opravljene v Franciji, pa mora prijaviti v domačem obračunu DDV, ki ga predloži francoska poslovna enota.

5.2 Obračun DDV – posebna ureditev izven Unije

Davčni zavezanec mora davčnemu organu predložiti poseben obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje, ne glede na to, ali je opravil telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve ali ne. Če davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev, v obračunskem obdobju v nobeni državi članici potrošnje ne opravi storitev po posebni ureditvi, predloži obračun DDV, v katerem navede, da v zadnjem obdobju ni opravljal storitev (nični obračun DDV).

Obračunsko obdobje zajema eno koledarsko četrtletje, pri čemer prvo obdobje traja od 1. januarja do 31. marca, drugo od 1. aprila do 30. junija, tretje od 1. julija do 30. septembra, četrto pa od 1. oktobra do 31. decembra.

Obračun mora predložiti v 20 dneh po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša, in sicer v elektronski obliki prek sistema [e-davki](#). Rok za predložitev obračuna se ne spremeni, če je ta datum na konec tedna ali praznik. Roki za predložitev za vsako od teh obdobj so: 20. april, 20. julij, 20. oktober in 20. januar. Davčni zavezanec, posebnega obračuna DDV prek sistema mini VEM ne sme predložiti pred koncem obračunskega obdobja.

Poseben obračun DDV vsebuje podatke o storitvah, ki jih je za stranke, ki niso davčni zavezanci v posamezni državi članici potrošnje, opravil davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev izven Unije.

Davčni zavezanec v posebnem obračunu DDV navede naslednje podatke: obračunsko obdobje (leto, trimesečje), firmo, individualno številko ter za vsako državo članico potrošnje, skupno vrednost elektronsko opravljenih storitev v obračunskem obdobju, zmanjšano za DDV, davčno stopnjo v tej državi članici potrošnje in znesek pripadajočega DDV.

5.3 Popravek posebnega obračuna DDV

Davčni zavezanec lahko v obdobju treh let od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV predloži popravek posebnega obračuna DDV, če pozneje ugotovi nepravilnosti.

6.0 PLAČILO DDV

Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje na dan poteka roka za predložitev obračuna. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

Davek se plača na račun IBAN SI56011006000043576, FURS – DDV NA ELEKT.IN TK STORITVE, Šmartinska cesta 55, Ljubljana.

Pri sklicu se uporabi nestrukturirano referenco oblike SI/SIDŠDŠDŠDŠ/QN.LLLL, pri čemer je DŠDŠDŠDŠ davčna številka davčnega zavezanca, N je številka kvartala (od 1 do 4), LLLL je leto.

Primer: za davčnega zavezanca z davčno številko 12345678 za 1. kvartal leta 2015 je sklic oblike SI/SI12345678/Q1.2015.

Zavezanec mora pri svoji banki preveriti, na kakšen način pravilno vnese nestrukturirano referenco.

Primer vnosa in izbira reference:

Znesek:	
EUR	<input type="text"/>
IBAN:	SI56
Referenca:	<input type="text"/>
SI	<input type="text"/>
SI	<input type="text"/>
RF	<input type="text"/>
NRC	<input type="text"/>
Kraj:	<input type="text"/>

Nestrukturirana referenca se vnese v polje Namen/rok plačila:

Koda namena: i		Namen / rok plačila: i	
TAXS - Plačilo davkov		SI/SI12345678/Q1.2015	
Znesek:	Datum plačila:	BIC banke prejemnika: i	
EUR 0,01	26.03.2015	<input type="text"/>	
IBAN:	Seznam bank v območju SEPA		
SI56011006000043576			
Referenca: i	UPN - Univerzalni plačilni nalog		
NRC	<input type="text"/>		
Naziv: i	Naslov:		
FURS - DDV NA ELEKT.IN TK STORITVE	Šmartinska cesta 55		
▲ Polje je obvezno.	▲ Polje je obvezno.		
Kraj:	Država:		
Ljubljana	SLOVENIJA - 705		
▲ Polje je obvezno.			

7.0 ODBITEK DDV

Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve znotraj Unije, nima pravice do odbitka DDV, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV. Če prijavi uporabo posebne ureditve v Sloveniji, lahko uveljavlja vračilo plačanega DDV v drugi državi članici v skladu s podpoglavjem 2.3. poglavja IX ZDDV-1. Če prijavi uporabo posebne ureditve v drugi državi članici, lahko uveljavlja vračilo plačanega DDV v Sloveniji v skladu s podpoglavjem 2.2. poglavja IX ZDDV-1.

Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve v drugi državi članici ter v Sloveniji kot državi članici potrošnje opravlja tudi dejavnosti, za katere ne velja posebna ureditev in za katere se mora identificirati za namene DDV, odbije zneske DDV, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, za katere velja ta posebna ureditev, v rednem obračunu DDV.

Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve izven Unije, nima pravice do odbitka DDV, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV pod pogoji iz 74.i člena ZDDV-1 in 115.b člena pravilnika. Zahtevek pošlje v elektronski obliki.

8.0 VODENJE EVIDENC IN IZDAJA RAČUNOV

Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve, mora voditi evidence o transakcijah v okviru te posebne ureditve. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice potrošnje ugotovijo, ali je obračun DDV pravilen.

Na zahtevo morajo biti evidence v elektronski obliki na voljo tako davčnemu organu v Sloveniji kot davčnemu organu v državi članici potrošnje.

Davčni zavezanec mora evidence hraniti deset let od 31. decembra tistega leta, v katerem je bila transakcija opravljena.

V skladu z določbo 80.a člena ZDDV-1 je moral davčni zavezanec, ki se je v Sloveniji registriral v posebno ureditev, do 31. 12. 2018 pri izdaji računov uporabljati pravila za izdajanje računov države članice potrošnje, od 1. 1. 2019 pa se pri izdaji računov uporabijo določbe ZDDV-1.

Dobavitelj, ki izda takšen račun, na računu zaračuna DDV po ustrezni stopnji, ki velja za te storitve v državi članici, v kateri ima oseba, za katero je bila storitev opravljena, sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče (država članica potrošnje).

9.0 KAZENSKE DOLOČBE

Z globo od 1.200 do 41.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

- davčnemu organu ne sporoči, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec začne, spremeni ali preneha;
- ne predloži posebnega obračuna DDV od telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev oziroma ga ne predloži na predpisani način oziroma predloženi posebni obračun DDV ne vsebuje predpisanih podatkov;
- ne predloži posebnega obračuna DDV od telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev oziroma ga ne predloži na predpisani način oziroma predloženi posebni obračun DDV ne vsebuje predpisanih podatkov;
- ne plača DDV od telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev v predpisanem roku.

Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

10.0 ELEKTRONSKO VROČANJE DOKUMENTOV

Davčnim zavezancem se odločbe, sklepi in drugi dokumenti vročajo osebno po elektronski poti skladno z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek. Kot varen elektronski predal se uporablja informacijski sistem eDavki. Vročitev se šteje za opravljeno, ko zavezanec za davek prevzame dokument z elektronskim podpisom vročilnice. Če tega ne stori v 15 dneh od dneva, ko je prejel obvestilo o odloženem dokumentu, v katerem je seznanjen s posledicami ne prevzema, se vročitev šteje za opravljeno z dnem pretoka tega roka.

11.0 PRAVNE PODLAGE

Pravne podlage so dostopne na spletnih straneh EU:

- [Direktiva Sveta 2006/112/ES](#)

- [Direktiva Sveta 2008/8/ES](#)
- [Izvedbena uredba sveta \(EU\) št. 1042/2013 o spremembi Izvedbene uredbe \(EU\) št. 282/2011 glede kraja opravljanja storitev](#)
- [Uredba sveta \(EU\) št. 967/2012 o spremembi Izvedbene uredbe \(EU\) št. 282/2011 glede posebnih ureditev za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci](#)
- [Priročnik o mini sistemu »vse na enem mestu« za DDV](#)
- [Pojasnila o spremembah DDV v EU glede kraja opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, ki začnejo veljati leta 2015 - Izvedbena uredba Sveta \(EU\) št. 1042/2013](#)